

Zomertoer

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
Zomertoer (2020)

In voorbereiding:

Terug naar de basis
Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam

Cazimir Maximillian

Zomertoer

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk: mei 2020

Copyright © 2020 Cazimir Maximillian

Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian

Auteursfoto © Niels Thieleman

ISBN: 9789464056631

Inhoud:

Het Noorden	9
De Hoofdstad	85
Het Zuiden	137

Funny how secrets travel

Deranged
David Bowie

*

Yuki: No, i'm gonna meet mommy at the station
Kyoko: She's not coming home
Yuki: I'm sure she's coming home today

Nobody Knows
Hirokazu Koreeda
2004

Het Noorden

1.

In de zomer van 1998 wist het landschap van de gemeente Molegum in Friesland een buitengewone sfeer te creëren. Zeker voor de jongste gebroeders Tobbema. Het was een van de natste zomers van de eeuw. De ene keer regende het pijpenstelen, hing er een donkere luchtmasse boven de polders; en was het in huis beregezellig. Eenmaal het flauwe zonlicht zich door de lucht begon te werken was het tijd om naar buiten te gaan.

Voor de achtjarige Maarten scheen de zon altijd. Want binnen kon hij zijn inspiraties en levenslessen uit Cartoon Network halen. De elfjarige Joppe probeerde hem over te halen.

'Kom nou Maarten! De zon schijnt, we gaan naar buiten.'

'Straks komen de handen nog eens uit de muur... wat een huis wat een huis...' zei hij humeurig.

Die tekst had hij uit een aflevering van Daffy Duck, die zojuist op de televisie was.

Zijn humeurigheid gaf Joppe de aanleiding om hem te plagen... Maarten moest boos blijven overkomen maar dat mislukte... Hij overwon zijn lachspieren niet. Nu kon hij niet meer anders dan met zijn broer mee te gaan naar buiten.

Eenmaal buiten waaide een sterke bittere geur van aarde hun neusgaten binnen. Hun veertienjarige broer Piebe was in de schuur bezig. Zijn tractor stond voor de ingang geparkeerd en de motor stond nog aan. Maarten klom in de cabine en draaide de motor uit.

'Vergeet hij ook altijd hé...' zei hij vervolgens, toen hij naar Joppe terugliep. Met een rood en verwilderd hoofd liep Piebe de schuur uit.

'Ja...' snauwde hij. 'Wil je dat nooit meer doen?'

Maarten sloeg zijn blik naar de grond.

'...achtjarige jonkes horen niet aan machines te komen... straks gebeuren er nog eens ongelukken.'

Piebe was ook nooit een keer dankbaar of tevreden.

Ze fietsten via een lange pad het erf af en vervolgden hun weg over de smalle boerenweg, met daarnaast de met water gevulde bandensporen in de modderige berm.

De lucht en de steeds toenemende zon waren druk bezig om het tij in de natuur te laten keren. Ze keken uit over een groot stuk landschap, met hier en daar in de verte een dorpje met een bijbehorend kerkje. Na vijf minuten fietsen reden ze het kleine dorpje Molegum binnen. De molen bij de dorpsgrens verwelkomde de broers. Ze fietsten via de provinciale weg de rij huisjes tegemoet. gepaard met een bakker, Spar-supermarkt, een bank, slager, postkantoor, bibliotheek, apotheek, Café de Klinker; waar een snackbar aan gebouwd was, een bushalte waar net een bus wegreed en dat was het.

Ze fietsten een zijstraat in en kwamen terecht bij een rijtjeswoning. Jos voelde zich opgewekt... Naderhand stopten ze bij een adres, lieten hun fietsen in een heg zakken en belden aan. Merel was thuis.

En gelukkig alleen thuis. De Opel Kadett van haar vader stond niet in het parkeervak.

Merel deed de deur open en de broers waren het aangezicht inmiddels wel gewend. Ze had een beurse oog.

Er verscheen een lach op haar gezicht en zonder veel te zeggen greep ze meteen haar meisjesfiets vast en trok die naar het tuinpad toe.

'We gaan...' zei ze vluchtig.

De vakantie was net begonnen. Zes weken lang konden ze de tijdverspillende school even links laten liggen. Joppe en Merel

zaten allebei in dezelfde klas en zouden het volgend schooljaar naar groep 7 gaan. Maarten ging naar groep 4. Ze fietsten het dorp uit en reden toevallig langs de basisschool.

'Daaaaaaaaaag basisschool! Daaaaaaaaaag!' riep Maarten terwijl hij naar het gebouw zwaaide. 'Stuur nog een kaartje! Tot lang niet meer ziens!'

De fietsbanden maakten een glibberig geluid door de natte wegen, maar de zon bleef zijn krachten gebruiken om de bewolking te overwinnen. De lucht werd blauwer, maar de dikke witte wolken gaven nog wel de duidelijke nadruk dat het niet zo lang meer zou duren tot er weer regen zou vallen.

Het uitzicht; bestaand uit eindeloze weides, met kerkjes, windmolens en grote stolpen aan de horizon.

Maarten kon maar niet stil blijven.

'Riba! Riba! Riba! André! André! André! Aaaaaaaaaah! Hééééé kijk eens wie we daar hebben!?' De Lucky Luke postbode!'

De post in de Molegum regio bezorgde de postbode met zijn paard. De postzakken hingen over de rug van het beest heen en deze sjokte over de boerenweg; op naar het volgende adres.

Terwijl de broers, Merel en dan vooral een joelende Maarten voorbij scheurden, deed de postbode met een verlegen blik een groet naar de jongelui.

Het hoofdkwartier van de kinderen bevond zich in een uitkijktoren op een grasdijk. Nadat ze hun fietsen neer gooiden en al juichend naar het landhek toe en klommen ze eroverheen. Aan de rechterkant van de grasdijk bevond zich een sloot, waar de zeilboten aan de horizon te zien waren. Aan de overkant van de sloot stond een windwatermolen; die al piepend zijn bladen in het rondte liet draaien. Aan de linkerkant zag je een uitgestrekte weide, met de boerderijen en enkele kerkjes ver aan de horizon. Met onverschillige koppen keken de koeien in het weiland toe

hoe de kinderen via de houten trap naar de top van de uitkijktoren klommen.

Maarten was opgelucht dat de zelfgemaakte vlag nog op dezelfde plek stond. Er was niemand langs geweest, noch had iemand hun geheime basis ontdekt. Voornamelijk Maarten was de grote baas, mede door zijn grote fantasie en mogelijkheid van creëren van buitengewone werelden. Iets waar Joppe en Merel maar niet op konden komen.

'Geen indringers geweest, over! Alles is veiliggesteld. Jullie kunnen gaan zitten.'

Merel grinnikte. Samen met Joppe ging ze zitten.

'Je zonnebril is ook nergens voor nodig. Die mag je gewoon uit eer voor deze generaal der uitkijktoren oost afdoen. Je blauwoog zal mij geen last doen...'

Merel barstte in lachen uit.

'Lachen is niet goed! Er staat een belangrijke missie op ons te wachten.'

Merel deed haar zonnebril af en haar blauwe oog kwam tevoorschijn.

'Goed.' zei Maarten. 'Zoals jullie weten zijn we drie dagen geleden begonnen met het bouwen van de vlot. We hebben nu in totaal 9 planken bij elkaar gespijkerd. Het is nu de bedoeling om ervoor te zorgen dat hij voor de derde week van de zomervakantie klaar is. Het zou niet leuk zijn dat hij pas klaar is als school bijna begint, want dan kunnen we er ook niks meer mee. Want dan zitten we op school. Nou, jullie weten wat er te doen staat.'

Ze klommen weer via de houten wenteltrap naar beneden en liepen naar de wal aan de rechterkant van de dijk.

Daar lagen de onderdelen verborgen onder de vuilniszakken. De bakstenen zorgden ervoor dat deze niet weg zouden waaien.

'Alles ligt er nog.'

Maarten maakte een dansje van vreugde.

'Er is dus nog steeds niemand langs gekomen.'

'Laten we nou maar gewoon beginnen, druktemaker!' zei Merel.

'Yoooooooouu're OUT!'

De vuilniszakken, spijkers en hamers hadden Joppe en Maarten uit de schuur van hun boerderij gegapt. Aan de hoeveelheid planken zagen de kinderen dat ze binnenkort weer eens de streek af zouden moeten fietsen.

Terwijl Merel en Joppe al de planken op een middenstuk aan het timmeren waren, begon Maarten te beven.

'Oh oh oh! Binnenkort moeten we dus weer bij die voddenboer langs om nieuwe te halen.'

'Help eens mee, joh...!' zei Joppe.

'Yes sir!'

Hij pakte een hamer, begon vakkundig een plank op de horizontaal liggende balk te slaan. Het geluid in de omtrek bestond nu slechts uit doffe hamertikken, de wind die het gras deed ruisen, het kabbelende slootwater, de piepende windwatermolen, de weidevogels en de loeiende koeien.

'Had je vader weer....' probeerde Joppe.

Merel begon harder op de spijker te slaan.

'Wat denk je nou anders?' beet Merel toe. 'Au! KUT!'

Haar vlaag zorgde ervoor dat ze iets te hard sloeg, en nou net haar duim raakte.

'Kut! Kut! Kut! Kut!'

Ze begon te snikken.

'Oh jee... Oh jee....'

Maarten sprong als een kikker naar Merel toe en, net zoals Joppe, probeerde hij met zijn aanrakingen Merel te troosten.

'Ik wou dat ik hier weg kon. Ver weg....'

'Wij hebben nog een kamer vrij, ons huis is heel groot.' zei Maarten.

'Dan komt hij me toch weer opzoeken.'

Het inhaleren vormde een gesis door haar geklemde tanden. Ze wreef regelmatig over haar duim en probeerde ondertussen haar zinnen omtrent haar thuissituatie te verzetten.

'Gaat het weer?' vroeg Joppe.

'Ja...' wist Merel eruit te brengen.

'Je kan ook bij ons eten!' zei Maarten ijverig. 'Mijn moeder kookt altijd reuzelekker. Dat weet je!'

'Is goed. Hoe langer ik bij die ouwe van me weg ben, hoe beter.'

De situaties maakte het ernaar dat de missie om de dagtaak af te maken werd geannuleerd. Ze zaten met zijn drieën naast elkaar aan de slootkant. Luisterend naar een kwakende kikker en de weidevogels. Kijkend naar die piepende windwatermolen.

Waarvan Maarten altijd zei dat het ding een vogelstaart had.

'Is het vandaag gebeurd?' vroeg Joppe.

'Nee, eergisteren. Die ouwe was weer eens aan het zuipen in de Klinker. Ik wou dat ik wist waar mijn moeder woonde.'

'Ik wou dat ik wist of ik nog een vader had...' zei Maarten.

'Maar...!' Optimistisch stak hij een vinger op. 'Vanavond ben je veilig bij ons.'

'Bij mijn tweede moeder...' zei Merel. 'Ik had gewoon bij jullie geboren moeten worden.'

Het werd die dag niet veel met het vlot. Ze borgen het ding op onder de vuilniszakken, klommen over het hek en pakten hun fietsen. Het zou niet zo heel lang meer duren voordat de moeder van Joppe zou arriveren.

Ze fietsten via een andere route. Ze arriveerden een klein dorpje; een paar huisjes, een café; met daarnaast een ophaalbrug. De slagbomen gingen net met een rinkelend geluid dicht toen de kinderen aan kwamen fietsen.

'De bruggen hier gaan ook altijd open!' zei Maarten geïrriteerd.

'Straks komen er nog handen uit de muur.'

'Welke muur...' grinnikte Merel.

'Gewoon... die muur daar!'

Hij wees naar het cafémuur.

'Ik zie niks...' zei Joppe.

'Ping Pong licht.'

Maarten wees naar de waarschuwingslicht bij de brug. Op dat moment voeren er enkele zeilboten en een jacht voorbij. Een Friese vlag op de achterhoede.

'Waarom heeft Friesland geen grenscontrole? Waarom hoort het bij Nederland?' merkte Maarten op.

De brug ging weer dicht.

'Waarom kan de brug niet gewoon in een paar seconden open en dicht gaan? Zoals zo'n klep van een vuilnisbak... Kijk zo.'

Met zijn hand ging hij van verticaal naar horizontaal.

'Druktemaker.' lachte Joppe.

'NOU!'

Toen de slagbomen open gingen fietsten ze door.

Ze maakten een omweg via het dorpje Drieryp, arriveerde ze de boerderij. Piebe reed net met zijn tractor het erf op, om het landvoertuig vervolgens in de schuur te parkeren.

Het was niet geheel legaal. Als de politie erachter zou komen dat Piebe met zijn veertien jaar op het land bezig was met dat voertuig, dan zou moeders gaan hangen.

Joppe, Maarten en Merel fietsten via de lange oprit het erf op.

Een moestuin passerend, een stapel tractorbanden, een drinkbak voor een koe die inmiddels in de stoofpan is geëindigd. Maarten heeft wel eens een slok daaruit genomen en raakte zodanig aan de schijfterij dat hij aan een vochtinfuus moest. Merel moest grinniken toen Piebe naakt naar buiten liep, de tuinslang pakte

en de kraan opendraaide. Een zeep bij de hand. Hij wreef zichzelf in en spoelde zijn lichaam af met de slang.

'Oh daar zijn jullie.'

Merel bleef giechelen. Ook al was zij de gewoontes wel gewend.

'Ja, vindt je hem mooi?' riep hij naar Merel. Hij begon ermee te flapperen tegen zijn dijbenen. Merel en de broertjes kwamen niet meer bij.

'Niks nieuws toch?' vervolgde hij. 'Het wordt verdomme tijd dat jullie ouder worden. Dan kunnen jullie rooien op het land, en dan lachen jullie niet meer.'

Hij spuugde een fluim op de grond.

Merel bleef lachen, Maarten was het inmiddels al gewend, maar bij Joppe greep de diepe angst hem bij zijn keel.

'Was je ouwe weer bezig geweest?' zei Piebe toen hij zichzelf afdroogde. Merels zonnebril had inmiddels al veel woorden gekregen bij de broers.

'Ja... hij is weer bezig geweest ja...'

'Dus je komt hier weer eten?'

'Ja...'

'Niet eens tijd om naar de politie te gaan?'

'En dan?'

'Tsja...'

Piebe spuwde weer een fluim op de grond en trok zijn onderbroek aan.

De kinderen zette de fietsen tegen de muur en besloten nog even te gaan spelen op het erf. Echter kwam daar al snel een einde aan. Op de polderdijk in de verte zagen ze dat de streekbus arriveerde. Hij stopte bij de halte van de T-splitsing.

'Daar is mem.' zei Maarten.

De bus vertrok weer en sloeg rechts af, richting Molegum. Daar kwam moeders aangelopen. Terug van haar omstreden werk in Leeuwarden.

Ja, ze was weer thuis. Al duurde het, door de afstand van de bushalte tot de boerderij wel lang tot ze daadwerkelijk thuis was. Eenmaal op de oprit kwam er een lach op haar gezicht.

'Hééééé Mereltje!!!'

Ze versnelde haar pas, liep op Merel af; alsof haar zoons niet bestonden en begon haar te omhelzen.

'Hoe is het met jou?... Och, ah nee hè... Is het weer zo ver?'

'Ja....'

En Merel begon te huilen.

Even later hingen Merel, Joppe en Maarten voor de televisie. Cartoon Network kwetterde van het toestel. Piebe hielp zijn moeder in de keuken. De geur van Hollandse kost hing door de hele benedenverdieping heen.

De boerderij had een vrijwel geheel oud Hollandse look. De muren en de vloeren waren van hout; de inboedel bestond uit oude wandkasten, kaplampjes, een brocante hanglamp en een vitrinekast met een Siku verzameling van Piebe.

Merel had haar zonnebril in haar haren zitten; inmiddels kon ze haar blauwe oog niet meer ontkennen.

'Komen jullie eten?' riep moeder.

'Hij is bijna afgelopen!' protesteerde Maarten.

'Eten!' verhief Piebe.

Zwijgzaam zaten in de keuken. Als niemand praatte deed de tikkende klok en het gekletter en geschraap van het bestek op de borden de stilte verbreken. Vandaag aten ze sperziebonen, aardappelen met jus en een saucijs.

Er was niemand die naar de werkdag van moeders vroeg.

'Jij zoekt zeker een slaapplek voor vannacht?' begon moeders tegen Merel.

'Eigenlijk voor altijd...' zei Merel.

'Dat zou ik ook heel graag willen, en dat weet je. Je bent immers bijna mijn dochter geworden...'

'Was dat maar zo.' zei Merel. 'Waarom kan dat niet gewoon?'

'Daar hangen allerlei stomme regeltjes aan vast lieverd.'

Piebe zuchtte, en prikte een sperzieboon op.

'Maar je vergeet weer iets....' vervolgde moeders.

'Oh... sorry... Mama!' zei Merel.

'Kijk! Nu gaan we al een goede kant op.'

'Waarom doet de politie er niks tegen?' vroeg Piebe, terwijl hij al kauwend naar zijn bord keek.

'Waartegen?' vroeg moeders.

Maarten was een trein aan het maken met zijn sperziebonen.

'Kindermishandeling... Dat is toch strafbaar?'

'Piebe, Piebe, Piebe... Je bent een lieve hardwerkende jongen.

Maar dat ligt moeilijker dan je denkt.'

'Tsja, ik zeg maar wat.'

Hij prikt een stukje worst op en brengt het naar zijn mond.

Naakt liepen Joppe, Maarten en Merel naar buiten. Daar stond moeders al klaar met de tuinslang, voor de dagelijkse wasbeurt.

Ze deed het kraantje open en besproeide de drie kinderen met water. Deze gilden het uit. Het water was nog koud.

'Mayday! Mayday!' riep Maarten.

'De zeep.... Pak de zeep en was jullie goed!' riep moeders.

Het zeepschoteltje stond bij moeders voet. Joppe pakte die en schrobde zichzelf. Vervolgens nam Merel de zeep over. Maarten deed dwars; zag het als een spelletje waarbij hij op de vlucht moest slaan voor twee belagers. Al gierend rende hij van de straal vandaan. Merel en Joppe renden achter hem aan.

'Help! Help! Ijgohijsohpuddieket!'

Maar Merel greep hem vast. Maarten begon te gieren.

'Ja, terug jij...' zei Joppe. Hij pakte zijn broertje bij zijn benen.

Moeders verzette de tuit van de waterslang. Maarten werd op de stenen plaats gedrukt en Merel begon met de zeep over hem heen te schrobben.

'Zo... Je haartjes.... En je okseltjes....'

'Aaaah, kannibalen. Ik word hier opgegeten door kannibalen!'

'Je piemel...'

'Goed zo dochter! Leer deze boef maar een lesje!'

'Nou zitten zijn billen onder de prut.' schaterde Merel.

Na het wassen mochten ze nog even spelen. Hoe later het werd; hoe zomersetser het leek te worden; en het zou nog lang licht blijven. Waar het aan het begin van de dag nog regende, was de lucht nu helderblauw en wolkenloos. En het was stil en rustig. Geen gezoem meer van landbouwmachines. Slechts geschetter van vogels en het gejoel van de kinderen. Rennend over het grasland op het erf.

Ze speelden oorlogje, met speelgoedpistooltjes.

Maarten deed alsof hij een paard bereed.

'Tidiyop! Tidiyop! Bang! Bang! Bang! Bang!'

Om vervolgens even later in het gras te liggen uitblazen.

'Ik zie nu echt alleen maar blauw.' zei Joppe, terwijl hij zijn ogen naar de lucht gericht hield. 'Als je je ogen echt op de lucht richt kan je alleen maar blauw zien.

'Ik zie toch nog een klein wolkje.' zei Merel.

'Ik zie een ufo.' zei Maarten. 'Die komt van planeet

Banabanabolabola. Naast de aarde schijnt dat de tweede planeet te zijn die bewoonbaar is.'

'Jaja...!' zei Joppe, nog altijd naar de lucht kijkend.

'Het is echt zo.' zei Maarten. De lucht is daar paars en ze hebben daar drie manen en zes zonnen... een dag duurt daar 56 uur. Ze hebben eigen steden, eigen voedsel en ook zuurstof. En nu hebben ze ons ontdekt. De aardbewoners waren eeuwen bezig